

Никодин Чернодримски

Шепотот на Вечноста

ШЕПОТОТ НА ВЕЧНОСТА

Содржина

1. Предговор
2. Во исчекување на пурпурната зора
3. Пред вратата на твоето срце
4. Ја прекршив заклетвата
5. Сите патишта
6. Мртов Бунтовник
7. Монолог со тишината.
8. Небитна Порака
9. Пресликан лик на еден грев
10. Синоќа те посетив во сонот
11. Те сонував повторно
12. Простими по Трет Пат
13. Чудотворец
14. Нека ова сино небо
15. Се родив некаде во предворјето
16. Ти, ти моја тајно
17. Го дочекувам утрото
18. Дали навистина сум јас
19. До вчера ги скрнавев деновите
20. Јас неможам веќе да пишувам
21. Додека ја голтам горчливоста на очајот
22. Како да ти јавам
23. Ќе ја пуштам тишината
24. маска
25. Моето последно збогум.
26. Моите соништа
27. Небитна Порака
28. Ова е домот на моите соништа
29. Потомци на Диоген
30. Само недостижните далечини
31. Со грчот на усните, ја пишувам
32. Но ти плачеш со кржави солзи
33. Разделба
34. заветот ќе го дадам
35. зарем не заборавам..јас сум веќе мртов
36. Злобните никогаш не одмараат
37. Мислам дека не сонував

- 38. Низ песната на Гавранот
- 39. Во бескрајното синило на моите очи
- 40. Ти ги подарувам моите зборови

Наместо Предговор

Не плачи душо..тоа беше Љубов која живееше во мене ..небеше спремна за тоа..твоето срце беше замрзнато во Ёоните додека живееше во своето Кралство од мраз..не плачи душо..јас бев пламен кој постоеше да го стопам твојот мраз...можеби не се лажам пак,ти сега живееш во Бурна Бескрајна која ја нарекуваш Копнеж...некаде во длабочините на душата сеуште го слушам твојот скриен плач...сега кога повторно станувам тоа што сум бил отсекогаш..Дете на светлината...ти дозволувам да ме мразиш уште повеќе ,и во таа омраза гледам ги тераш другите да личат на тебе..зборовите мои сега за тебе се само осамени пеперутки,или некои желби од полумртви спомени....веќе болката неможи да ме повреди..тагата да ме поклопи...со болката гледам напред..со тагата играм насекаде весело...на темнината не и дозволувам да го слика мојот лик во своите пространства...ти незнаеш после тебе се роди нова детелинка на ливадата...од далечна звезда песна ми дојде...синоќа твоето писмо за збогум во сонот ми дојде..го донесе Ангелот мој..беше кратко..само неколку ладни зборови...ЗАМИНУВАМ ЗАСЕКОГАШ,НЕ МЕ БАРАЈ НИ ВО ТВОИТЕ СОНИШТА.....Знаеш многу добро ,ти бев и другар,и пријател,и љубовник верен...за мене беше една цела вечност..бескрајна вселена...кога се плашеше од твоите скриени спомени,ти бев утеша деноноќна...на моето небо беше сонце појако од вистинското сонце..во моето деноноќие беше мојата најубава зора..во мојата шума беше беше најубавата срна... Не плачи душо..тоа беше Љубов која живееше во мене ..небеше спремна за тоа..твоето срце беше замрзнато....сега твојот свет е само ловиште во кој си станала суров ловец..навистина не плачи Душо...небеше спремна за тоа.....Јас заминувам ..илузијата розева ти ја оставам тебе..таа беше твојот свет кој го градеше и го градиш ти...

Пред вратата на твоето срце

Пред вратата на твоето срце стојам,перото што некогаш Љубовта ми го подари го оставам ...мојата темнина во светлина претворија,и патот осветлимиго...напишиго најубавиот Епитаф..не се плаши од заборавот,кога ќе заспиеш ќе сватат дека твојот сон беше стварност,додека живееше во соништата...твоите раце сега се празни,но богатство остави...сега шепотиш во наталожените слоеви од времето,ствараќи го така твоето постоење во вечноста.

Во исчекување на пурпурната зора

Во исчекување на пурпурната зора ги изговарам зборовите што полноќта ми ги подари..Мила моја,маскембалот заврши,извадија маската на тажниот Харлекин,јас веќе ни ликот земен не ти го препознавам...Љубовта во некој крај на бескрајноста со мирисот на ванила го милува моето изморено срце врежуваќи го таму твоето Боженствено лице

.

Ја прекршив заклетвата

Ја прекршив заклетвата кога неплашеќи се од смрта станував смртник..беше вредна за тоа..го пробудив човечкото во мене и застанавме заедно во сверата на складот..ме прашаа..ќе станеш љубов и ќе ја изгубиш бесмртноста,или ќе останеш бесмртен губеќија љубовта..ја избрав Љубовта претопуваќи се во едно...но ти,ти си била само ехо на некој заборавен Еон..не го знаев тоа тогаш..и никогаш со ништо не ја потврди твојата Љубов

...

Сите патишта

Сите патишта на мојата Душа во бескрајот почнаа и таму ќе завршат,крај мојата мајка во прапочетокот..и од тој прапочеток шепотот стигна....ја избра Љубовта како нестварна и чудесна облеана со милон бои..не те свати никогаш дека не се бореше за самотија и свет во кој ќе водиш бесцелни битки без цел,и никогаш не седна до тебе да ја слушни тишината на духот кој со вапај ја бараше во вртлогот на распрснатото срце од смртникот..Беше откинат од свездите тогаш,остана сам..не тагувај,Еоните на твоето идно постоење сега се раѓа,позади себе остави златен прав од твоите чекори..прегоре во оганот на човечката дволичност и неискреност,беше само бледа копија на изгубена мртва Љубов...погледај во далечините,,мирисот на влажните шуми ќе ги натопат твоите криља за да се вивнеш во Бескрајот

Мртов Бунтовник

И тогаш,среде окото во височините се разбуричка живата игливоста на минатите дни,оставаќи ги зад себе сите празни небесени беседи...ја чекав жената...прозрачна и лелеава..да ги подаде рацете и да ги исполни сите шупливи глобочини...полека се појави и се разретчи..беше една вселена без ѕвезди..стојев...исправен за последен пат..не на земја...во некоја непозната зелена пустина што ме одвојуваше од земјата..

-зарем се враќаш на земскиот живот,на тој сув и суров миг на опстојување..

-на непознат јазик ми глаголеше црн монасу...,со ослободено сознание сум,рацете веќе ми се мртви..само ветрето на полноќ што дува може да ми ги воскресни и да ги оживее згрчените прсти..

-беседата на проколнатите веќе ја напиша...на никого веќе не му споменувај за она што го зна синоќа..

-поинакви и беа очите..на таа поделена душа надве..нурната втемница,без трепер од светлината е..

-ти болскаат зениците..и без жилички на животворноста во окото бараш тајни повторно да откриеш..со студена свртеност кон големото око е,ете ти една тајна откриена..

-зарем напати од толку трагање се вангелисував..претсказанието дрско ме расплинуваше низ скрб и јад..оживуваа во мене многу очи...рамнодушието или гневот не ветуваше никаква иднина..и сеедно глаголев тогај..сверски притаена под моите веѓи клечеше со студена насмевка..со повремени искри на нејзината итроштина и пресудни мигојављенија ме будеше низ сказанијата..тогаш без возбуда ја гледав како гола жена легната во трепелива магла..се спровираше истанчена врз туѓи клепки,зовриваше се топеше,мислев се бараат еден со друг..но се било поинаку..нејзината раскошна белина со татнеш го раѓаше громогласниот подбивен смев кон машкиот род..завиваше сетне како столетна старица кон месечината се додека не и прснеше утробата..од таму громомори скокаа..гуштерици крастави,скакулци висеа на гранките..од нејзиниот семотен страв мажите ги болеа и очите,кутрите се препокриваа со рацете за да не ја видат,телото им скапуваше за миг,исцедено и суво..во мешунките на нивните сништа им ги пушташе пипалата на јадот,и танцуваше со занес гола кога од небото ќе паднеа снопишта од молњи огнени..

-внимавај,челото ти е оросено со дробни ѕвезди...на оние осамени,напуштени,отфрлени,проколнати што ќе се ведат над ова твоје

писание, пакосно и сатанаилски ќе те плукаат, грешни и самите од својата осакатеност, ќе ти ги откриваат мислите и небаре се Небесни Вестители ќе те наречат во својата милост.. Мртов Бунтовник.. покорен пред сите...

-одбивам да слушам веќе било што...

-да се помолиме, и да срасниме со земјата, уште ќе се габосаме.. дождовите ќе дојдат покасно

..

Монолог со тишината.

Го слушам звукот на чекорите како одзвонуваат некаде во некој ходник на времето каде надежта остана скршена на половина,и се прашувам дали чекорите одеа во твојата преградка,или бегаа од спомените.

Повеќе не пишувам,навистина,не сум хроничар на случени или неслучени настани...станав само пасивен слушател на ехото.

Непотребен сум во твоите простори,мојот тажен или како што милуваш сега низ смеа додека ги забавуваш своите нови пријатели да кажеш,патетичен поглед повеќе ќе те иритира,затоа ги одбегнувам тие пространи савани каде твојата слобода царува.

Не сум лицемер,и никогаш не сум знаел да ја играм таа игра,и токму затоа на вратата од онаа есен кога времето застана да оди,го оставам истиот онај печат со кој ја запечатив Љубовта,којзнае можеби и ти некој ден ќе посакаш тоа да го направиш,така ќе биде најдобро Љубовта да ја погребеме безболно.

Сега,сега и перото веќе не е отровно,одвреме по некоја засушена капка ќе капне од онај стар отров,но тоа се само слаби концентрации,без никаков ефект.

Го сакаш предизвикот,но не го поднесуваш поразот.но...сепак победисе себеси за да ме победиш мене....

Несакам никогаш во твоите очи да ја видам тагата..ако тоа се случи,ќе го видам мојот скриен отсјај...

Празнината која како да ми е судбина,одвреме навреме по некои очи ќе ја исполнат,бледи и без сјај,кој неправат никаков немир во моето тело,ги одминувам ,не,подобро е да кажам дрско ги отфрлам.

Ме нарече кукавица,но повеќе мислам дека токму твоето студенило ме стори да станам таков,се плашам вистински да ти пријадам,премногу се ладни и оштри тие твои зборови со кој ја параше мојата душа.

Сега додека песочниот часовник во кој се сместени сите животни зрнца полека истекува,истекуваат и минутите на разочарување,ветриштата на немирот веќе се смируваат,со тие немири заминуваат и последните твои насмевки кои ги паметам.

Во последниот мирис од егејот на кој седевме заедно некаде во отсјајот на месечината и завет си дадовме дека во преградка ќе ја дочекаме вечноста,ги изговарам сега во оваа самотија зборовите....само смрта ќе не раздели....

Ја преминува сега улицата на заборавот,и на другата страна од тротоарот,ќе ги оставам последните сеќавања да скапат или да се исушат ,сеедно ми е....

Направиго твојот последен чекор...зачекори во твојата судбина...зачекори со твои чекори,оставиги туѓите совети....го сакаш предизвикот,а не поразот...

Ако го скамени моето срце, не ја скамени мојата љубов, таа и ден денес со својот скриен жар ме грее и ги топли сите студени часови

Небитна Порака

Заедно ја победивме смрта,а ти се исплаши од вечноста...зарем сега кога повторно седиш под Јаболкницата и мамиш за смртен грев,не ти затреперува срцето за заветот што го дадовме кога младоста ртеше низ нашите вени...знаеш и самата...застанавме прво пред столбот на Вербата и со ширум отворени очи ги создадовме сите неродени дни...со скриен нежен кикот како река недогледна течеа низ ходниците на времето...знаеш нели...кога на Надешта со грлат глас и кажавме...ти си нашата најсјајна водилка која никогаш нема да не напушти...етеја и сега е залепена тука на моите испукани усти додека со последни сили одам во пустината....како мелем навечер се лепи и ја лекува болката која секојдневно се коти во мене..не ми остана уште многу..тоа го знаат и гавраните кои ме следат насекаде....пеат морничава песна...да те ослободам од моето присуство,од мојот компликуван карактер,од моите несоници,и мојата преголема Љубов која ете кај тебе премина во досада...навистина ќе те ослободам од мојата присутност,но дали Љубовта моја ќе те ослободи,прашаја само неа...ако те потсети на сите оние нежни допири што ги сторивме кога го допиравме нејзиното седефасто лице со нескротен занес,тогаш....тогаш ..во студените беживотни простори каде нема болка,каде секое постоење е бесцелно...тогаш и не си била Љубовта моја на сите времиња..тогаш повторно ќе се вратам во минатиот живот и некаде таму ќе ја барам грешката за сегашното постоење...

Јас и понатаму ќе те сакам во многубројните животи,и повторно,но сам,како проколнат скитник ќе ја победувам смрта.ќе ја победувам така што ќе ги трампам сите сиви денови за едно сончево утро...ќе живеам за допирот на усните,а ако го пронајдам тој ден ќе го славам како светост голема....

Ќе завршам со небитна порака...ако ме стретниш во некоја твоја погрешна вечност,не ме допирај,зошто тоа е само моја бледа сенка украдена од некоја евтина жена на која сум и платил да ме сака макар еден миг.....

Кога секој миг би бил со тебе, јас би живеел вечно, бидејќи вечноста е во миговите кои ги поминував со ... ТЕБЕ ...

Пресликан лик на еден грев

Излезе брзо на Балконот бегаќи од одвратниот кошмар кој цела ноќ ја мореше, босонога застана на голиот и ладен бетон вдишуваќи големи количини на воздух, благо се потпре на оградата и погледот го впери во градот кој се будеше во својот секојдневен стил, помешани гласови на оците од едната страна, и нервозни и испотени возачи кои свиреа на својата секојдневна патека од другата страна.

Додека започна вистински да ужива шетаќи со погледот по крововите на блиските куќи, беше грубо прекината од песната на двата гаврани кои тука во нејзината близина започнаа некоја чудна и морничава ода да пеат, и самата помисла ма нивната црнина ја тераше ладни морници да ја полазат, а сега реки од непознат извор потекоа течеќи низ нејзиното тело. Проба со неколку слаби предмети да фрли на големиот и раскошен чемпрес и ги избрка, но попусто, колку повеќе фрлаше толку посилно ги впиваа своите канци во гранката повишуваќи го својот глас се посилно, пееа една тажна сторија која никој не сакаше да слуша, но ним тоа сеедно им беше, низ песната ја провлекоја и својата тага за проклетијата која ја носат завиткана во црнилото и рапавоста на својот глас.

Мораше да се врати повторно во тие четири сидови...но немирот што и го донеса гавраните не даваше да се скраси на едно место, со непозната сила за неа започнаа да си играат стомачните мускули навестуваќи денес нешто ќе се случи.

Сонцето веќе триумфално зазеде неприкосновена позиција на господар на небото, а како таков сега можеше да си игра и со земјата, пламените кочи и испратени како подарок за смртниците веќе патуваа истураќи ја своја пеколност, и во таа пеколност единствен спас беше дебелата сенка на оревот, малку тешка и дремлива, но во овој пекол беше добредојдена.

Седна удобно во старата и веќе излитена фотеља, но сега тоа небеше важно, важно беше да се избегне следната пламена кочија на сонцето. седна сакаќи на миг да ги затвори очите но повторно непознатиот немир се разбуди, сега кога времето беше скратено до средбата, немирот танцуваше по површината на мускулите и ги затекнуваше небаре беа струни од харфа....

-мајка добро ли си...нешто си ми пожолтена.....праша старицата која се влечеше низ дворот потпираќи се на невешто направениот самоделски бастун.

Пламна,пламна небаре во себе ги собра сите неизгаснати огново кои гореа тивко во душата нејзина.

-достааааа...уште колку пати ќе ти кажам достаааа...оставиме барем миг еден на мира....веќе прекуглава ми е дојдено од твојата прекумерна грижа....одиси и оставиме на мира.

Сега ликот доби некој лажен ангелски израз.

-но мајка јас сакам да ти помогнам....

-одисиинии викаше силно одисиинии,од твојата голема помош само вратите на пеколот ми се отвараа..одисиинии

Додека се расправаа мајката и ќерката во широкиот двор,на почетокот од улицата се појави млад човек на свои 28-30 години,ги плени за миг сите погледи кои го видоа,висок стасит со залепена Божествена убавина на ликот од човек,широко и високо чело,небесноплавите очи беа само едно пресликано небо,широката насмевка која така несебично ја подаруваше на секој кој ќе го видеше носеше некоја свежина до тие на кој им беше наменета.снагата па тоа беше откорнат раскошен Даб кој одеше и вековноста со себе ја носеше.

-добар ден...го поздравува брачниот пар кој седеше удобно под лозницата и го пиеше кафето.

-добар ден ..брзо и со милост му возвратија на поздравот.....кога ги одмина жената кратко прокоментира.....

-Игнатие,детево ми е многу познато,ама навистина ми е познати,дали ми се причинува или нешто овде не е во ред....

-подреми ти уште малку на сонцено и прависе ербап небаре си на двајспет години,па пред ручек ќе ми речиш дека сите деца една мајка ги родила....

-еееее ти каде далеку отиде,ова дете го имам гледано,незнам каде ама многу познато ми е....нека натемаго не ми го мати умот,ама многу ми заличи нааа.....сакаше уште нешто да каже но беше прекината...

-ајде ајде исписиго кафето и глејси твоја работа сега....но и на игнатија навистина му заличи,море не не му заличи туку јасно виде еден познат лик од младоста.

Додека момчето одеше кон дворот каде што требаше да влезе,и него како да му заиграа колениците,блага несигурност го зафати,но бидејќи беше така воспитан добро да ги контролира своите емоции,ја крена главата високо и со сигурни чекори зачекори,кога го виде старицата ја подисправи својата свиткана става и за себе промрмори.

-ах ах...дојде ѓаволот да си ја наплати сметката...нека ни е наздравје....папсано седна на столицата чекајќи што ќе се случи.

Одеше момчето накај жената која седеше на фотељата,непознатото чувство и него го водеше таму,кога го виде него,со тие небесно плави очи во кој се

криеше нејзината голема тајна,кога ја виде својата пресликана љубов на неговиот лик,љубов која никогаш не ја почувствува во својата вистинска смисла,премре,усните веќе од силниот стисок започнаа да модреат небаре на нив беше целиот мраз од северните мориња ставен,срцето започна да се грчи и витка до својата најмала можна форма,а телото во еден брз миг се вкочани ,само очите шетаа и го гледаа сопственото закопано минато пред себе....собра малку храброст да проговори рацете се подадоја за некоја преградка,но ладниот и бесчувствителен глас грубо ја прекина....

-не дојдов овде за твојата преградка,дојдов само да го видам ликот на жената која го добила Најубавиот и најголем благослов од Бога,а таа така бесчувствително го згазила и ме фрлила во највалканата кал на животот.

-ќерко...од страната довикна старицата...избркајго овој никаквец кој си поигрува со тебе,којзнае кој е и што сака...погледниго колку злоба му тече од очите...ист е како и сите други мажи...злюбен и валкан...

Се заврти брзо момчето према неа и со еден поглед го пресретна нејзиниот тераќи ја да ја наведне покорно главата...

-сега ми е јасно каде е изворот на злото....се заврти повторно према пеплосаната жена допираќи ја со својата десна рака на срцете,кога ја допре,небаре река од жешка лава потече кон неа,сега го слушаше најмилиот и најубав глас.....исчистиго срцето од сета злоба што ти е всадена,пуштиго и Бог и Љубовта со тебе да владеат,и престани веќе еднаш да го повредуваш машкиот свет,во ниеден од нив нема да го најдеш мојот Татко.

Ги кажа овие зборови и со брзи чекори си замина некажуваќи и го зборот кој толку силно сакаше да го слушне од тие усни.

Небаре е Најчистиот и најбогоугоден апостол старицата се исправи и изговори.

-ќерко....но ќерката стана и со силен гнев кој доаѓаше од најтемниот дамар и се ваде влице...кажи,кажи веќе еднаш ако мислиш дека се знаеш кое е мерилото за вистинскиот маж,да го најдам,и да бидам конечно и јас среќна,веќе доволни ми се сите промаршувања,кажиииии бидејќи ниеден затебе не чинеше сите имаа мани,а никогаш не погледна дека и тие имаат и добри страни.....силно ја фати за реверот и ја затреси

...или кажими или засекогаш бегајми од пред очи....

Синоќа те посетив во сонот

Синоќа те посетив во сонот твој...незнам како,или можеби знам но молчам...додека спиеше со скриен грч на лицето и навалена глава на машкото рамо....ги видов понорите на твојата болка,само што не рикнале збеснато,сеуште си моќна да ги мириш со илузијата...сега навистина те молам да ми простиш што последното жарче на мојата љубов,жарче што така љубоморно го чував цели три години од сите лути ветришта,силни дождови и зли луѓе...го оставам во твоето срце,нека стои...којзнае можеби кога самотијата тебе ќе те прегрне...незнаеш сега колку студенило има во неа...нека те грее и тебе и сите наши спомени...јас веќе станав дете на облаците,леглото со перја најнежни го редат...нема да свират фанфари за мене,ни пак оди ќе се пејат...есенските дождови солзите ќе ми скријат,есенските магли поздрав ќе ми пратат,и со густината патеката ќе ја избришат...ако несакаш ова жарче да пламти,кога ќе се разбудиш не се сеќавај на сонот,и јас нема да постојам веќе.

те сонував повторно

-те сонував повторно...

-знам,со призвук на тага шумолеше синоќа и оревот во дворот.....

-те сонувам секоја ноќ,но како те сонувам се подалечна си од мене.....

-незнам...замолчи...и со молкот повторно се роди тишината....незнам дали правилно постапив...

-тој одговор не би можел јас да ти го дадам.....реков некако ладнокрвно...прашајго своето срце а не мене....

-сакам повторно да седиме на онаа наша зелена ливада како некогаш...сакам...но прикована сум овде во оваа стварност која знам дека не е стварност....

-те сонувам...знаеш...затреперија гласните жици кукавички....те сонувам како плачеш секогаш...дали е вистина или само измамата сеуште се оплодува секаде околу нас...

-не си измамен сега...плачам...плачам во тишината кога никој не ме гледа....плачам бегаќи од скриените погледи на ангелите...ме демнат секогаш во темнината....

-го носиш сеуште прстенот на рака,а знаеш дека дека заветот го скршивме на каменот....сега си слободна....ја немаш обврската да се молиш и за мене....

-кажими....замолчи гледаќиме право во очите....кажими,но искрено.....кажими,дали сеуште ме сакаш.....исто како некогаш.....

-те сонувам секогаш во истиот фустан..оној црвениот,што ти го купив за твојот роденден кога бликаше од среќа кога го облече...

-оставиги сега тие проклети спомени...тие ме убиваат...кажими дали сеуште ме сакаш....

Грлото некоја невидлива рака го стегна,неможеше ни воздух да испушти....но морав еднаш засекогаш да ги изговорам тие зборови...

-јас заминувам засекогаш од твојот сон.....

-премногу си безобразен,мислиш само на себеси...сега некако пламна огорченоста нејзина...

-навистина заминува..неможам да сакам сенка,сенка и во сонот,и во стварноста...излитена,бледа,потрошена.....

-но јас сум твојата прва љубов...една и единствена.....

-да беше моја една и единствена,во моето срце...кога беше цело....но сега...погледни...парчиња од тоа срце се налепени и на облаците,и на карпите,и на патеките,некои пливаат и по реката....кажими со кое парче сега да те сакам....кажими од кое парче да извадам макар еден миг

милост и да ти го подарам тој миг....кажими.....го здружи со твоето неверсто.....го здружи на илјада и едно парче.....кажими и немој да молчиш.....

-дали некогаш ќе ми простиш....

-да ...ќе ти простам само тогаш кога ќе успееш во една твоја дланка да ги собереш сите солзи на нашите два ангели што се пролеаа...кога ќе ја вратиш насмевката на нивните лица....когасакав да кажам уште нешто но сега видов еден друг лик пред мене...лик кој некогаш пред тоа не сум го видел....

-оди по ѓаволите...ти навистина си луд....

Простими по Трет Пат

Јас немам повеќе причини да одам по каливи патишта каде што твоите солзи ги создадоа...сега знам дека и во илузијата си среќна...сега знам дека си вешт мајстор и неуморен неимар на тие розови светови...прости...но мене и насмевкатава што ја добивам ми е доволна..кратка е,кратка колку што е долг мојот ден,а се останато е некое сивило...и во тоа сивило каде знам дека некаде во далечините свети сонцето сум среќен...прости..ќе го оставам мојот ангел три дни да биде со тебе,во него е мојата љубов,нека тој ти каже за мене..тој знае за сите мои глобочини каде што спиев во ноќите ладни,тој ги познава сите сите мои бездни каде што со крвави делови од моето срце одев..прости по трет и последен пат те молам...ќе ја уништам и твојата имагинација која живееше во мене,живееше хранеќи ја така проклетијава која градиве ми ги исполни со црнило кое ме разградува....не се плашам од неминовноста,бидејќи знам дека си ми должна уште еден живот..се сеќаваш...кога брезите шумолеја весело,ти под сенката нивна се заколна дека ќе ме следиш три животи..јас со три жешки бакнежи ти потврдив и жигот во твоето срце го оставив...наместо збогум...таму нема да бидам рицар кој смрта ја предизвикува,нема да бидам тажен поет..таму ќе бидам најубавото дете на месечината,ќе ме препознаеш лесно на полноќ кога ќе огреам во твоето трепеливо срце....

Чудотворец

Не се сеќавам добро кога последен пат сонував,но знам дека грозницата која редовно ме посетуваше гореше се во мене,а беше чест гостин, посебно откако денот полека ќе заминеше,ненајавено во само нејзин познат стил ќе се јавеше од некој дел од телото и со своите жешки бранови ќе започнеше да ме заплискува,попусто беше да се посегнува по методите на современата медицина,не пак по народната.

Напомош ,или нејзин верен придружник и беше црниот коњаник,сега некој оправдано ќе се запраша кој е тој црн коњаник,па беше мал и пискав створ кој имаше некое креатура која наликуваше на коњ,јас го нареков црн коњаник,а тој беше и за мене невидлив,но неговиот галоп го чувствував низ целото тело,некои кои го виделе зборуваа дека имал,педесет прсти на рацет и безобразни ги испружувал каде ќе посакал,кога ќе беше лут и огорчен го вјавнуваше својот коњ и галопираше ,тупотот на копитата позади себе остваа болни стапалки кои телото во грч го тераа.

Заедно овие двајца кога ќе дознае дека месечината е полна,збеснуваа и лудо и неконтролирано танцуваа,грозницата со жестина пеплосуваше и сокот од мускулите го пиеше,додека црниот коњаник,на пепелта се радуваше и со копитата од коњот полумртите клетки ги газеше,или пак ги оставаше во агонија да се надеват дека ќе бидат спасени.

Малку папсан бев,но ете посакав да излезам на чист воздух...а кој чист воздух кога двеста триесет и шест возила поминаа досега...но сепак тесната поплочена патека беше празна.споро без да брзам некаде ,и да сакав да брзав неможев,коњаникот збесна та туку галопираше,се намерчи проклетникот околу срцето,та туку со коњот го рита ли рита срцето,кутрото се грчеше немоќно,додека шетав по патеката,изморено застанав сакајќи барем да ја видам месечината.

-има нешто во мраков...рече некој кој се појави одникаде...не го познавав
-сигурно некоја долга изгубена туѓа сенка која си го бара господарот....му одговорив

Се подзаврти малку околу себе

-добро е мојата сеуште ме следи верно.

-тоа е добро реков...мојата одамна ме напушти...знаете се заљуби страшно и никогаш не посака повеќе со мене да биде...

-се познаваме ли од некаде.

-незнам.реков..јас сум човек кој никогаш не постоеше...еве и сега во овој момент додека студенилото ми се доближува,никаде на ниедна страна не слушам дека некој плаче за мене.

-немој така да зборуваш,секогаш ќе се најде некој кој би плачел за некого..

-еве ти дали би заплакал за мене...

-не...доста сурово ми возврати...јас за никого не плачам.....

-ако не е некоја голема твоја тајна...зошто ти за никого не плачиш.

-зарем не ти студи сега...ме праша ладнокрвно...

-не.....реков....се навикнав на студенило,па затоа и не ми студи....

-чувствува ли сега некоја болка...интересно,очите како да му засветија од радост.

Навистина,никаде на себе не ги чувствував тие одвратни и болни тупотења,или грозницата која ме пеплосуваше,усните ми го сушеше до пукање.

-ти мора да си најголемиот чудотворец кој сум го запознал....викав силно во мракот на патеката

-да јас сум најголемиот чудотворец,сега подајмија раката и тргни со мене...гласот му беше доста смирен.

Малку зачудено го запрашав.но повеќе од љубопитство.

-кажими барем каде одиме,сега и мраков не е мрак гледам,или зората толку брзо пристигна додека јас и ти раговаравме.

-подобро е за тебе ова....коњаникот сега низ твоето телото ми кажаа дека 1250 прсти пуштил.

Бев среќен,за првпат вистински среќен,толку среќен што и да ви опишувам не би разбрале за каква среќа ви кажувам.

-да тргнеме,ова е мојот прв најсветол ден,од толку светлина што блика,морам и малку очите да ги држам подзатворени,и тие не се навикнати да апсорбираат толку големи снопови на светлина.

Нека ова сино небо

Нека ова сино небо се смилува на оние кои ни Еоните неможат никогаш да ги научат да сакаат со отворено срце и чиста душа....јас ќе ви откријам една тајна...ги отфрлив сите кругови околу мене,ги изгорев сите клетви што ги фрлија,ги препознав сите бакнежи на фарисејците,нескам повеќе лажни насмевки...не ми е потребна повеќе борба со мртвите спомени...раскинетого сега моето парче небо,тоа утре ќе се создаде повторно за мене..победивте во мојот живот,оставете ме да победам во вечноста...телото ќе го оставам на сенките да се радуваат...со тивкиот шепот по патеката одам таму каде што душата мирот го има...

Се родив некаде во предворјето

Се родив некаде во предворјето на Вечноста како Ангел Милостив...Растев неодвоен од сите Небесни вистини,Играв во облаците сини,се капев постојано во Руменилото на зората,во занесот свој се прегрнува со тоновите на Небесните харфи...но за Тебе паднав на земјата,светев низ Темнината твоја,ги симнав криљата свои,даваќи ти ја тебе Вечната Љубов...Но Ти,Ти ме смести како сенка меѓу сидовите,ја разурна црквата во твоето срце..започна да се молиш пред лажни светци..препуштена на својата бесмисленост,клекна и во Џамија мамеќи го така и другиот Бог на својата покорност...

Ти,ти моја тајно

Ти,ти моја тајно тебе те врежаа во мојата душа,во мојата бесмртна душа сите неродени мигови...да,ти си она чувство кое сите идни вселени го раѓаат,а јас во тоа чувство сум само глас,глас од една трепелива песна која го сака секое ново раѓање..мојата длабочина нема крај..крај за сите твои искри на немирот што во душата твоја пламнуваат нов оган....јас те гледам од височините и ги гледам низ светлината на месечината сите твои болки,ги слушам низ шумолот на ветриштата сите твои крикови..не ме препознаваш веќе,но јас сум твојот вечен сопатник кој нема ни име ни лик.

Го дочекувам утрото

Го дочекувам утрото со една мисла која како што ми кажа еден од скитниците,лицето ми било озарено од среќа додека ги изговарав зборовите...добро е замина синоќа по патот на неповратот карванот кој ги однесе сите спомени од минатото..го слушам внимателно како ветерот завиткан во својата мистична насмевка ја носи и тагата со себе,барем нему ќе му кажам збогум,знам другаруваше со мене многу ноќи,и со својот фиук ме миреше,напати кога солзите образите ќе ми ги миеја,недаваше да паднат толку брзо на земјата,та си играше со нив во своето пространство...со наклон длабок во кој има многу моја почит кон него се простувам,и тој евего околу мене се сви,некоја нежност носи во себе,кажува збогум...заљубен си ,рече некако шеретски,ајде не се перчи како боем кој повторно во раката држи пехар полн со старо вино...еве..рече одважно..ќе ти ги дадам во светлинава бескрајна моите невидливи очи,исполнети се со јаки неуморни немири,патувај,патувај преку планините,на врвовите одморисе малку и гледај во срцето кое чука за тебе,го испрекинува ритамот свој со високи тонови од боженствените харфи што неодамна ги смести љубовта во него,почувствуваја топлината која блика како убавина што ангелите ја насликаа уште многу одамна за тебе....ќе ти даде внимание,ти земиго со твојата испружена дланка....навистина,зарем сега сонувам со отворени очи...или можеби утрото ми го донесе сонот ,...само бескрајот ја покажа милоста своја..а јас боемот кој свое уточиште најде еве наздравувам...ти ја разоткривам душата и ти ги испраќам насмевките на мојата трепелива душа,а ти срно моја,бесрамно шеташ веќе со погледот насекаде по дамрите мои кои името твое веќе го пишуваат трпеливо ,еве и јас ќе ти насмевнам,потоа ќе ги оставам усните врз твоите да станат едно....кога уморот ќе биде спроти тебе,ти слушнија мојата радост во тишината како пее,својата желба сега ќе ја претворам во пламена искра,а нежноста во тепих недогледен,знам ќе ме слушнеш,...те чекам на изворот од животот каде шурките течат изобилно со денови идни.

Дали навистина сум јас

Дали навистина сум јас...беше дилемата обесена вечерва на свездата северњача,низ одблесокот ја одаваше својата блескавост и со блескавоста заслепуваше,лепеше на место..низ тој одблесок профучија како некое заборавено ехо зборовите на белобрадестиот старец кој катаден седеше на каменот што беше насаден којзнае од кого на вечната раскрсница,каде што одвреме навреме ќе наминеше некој скитник низ времето,патник низ вековите..напати кога ќе се сетев на тие зборови мислам дека сепак ме заменуваше со некој друг..СЕТИСЕ КОГО ГО ИЗДАДЕ...немибеше јасно кого сум го издал,и навистина зошто сум станал скитник,што ли барав по овие проклети векови низ кој само страдањето го гледав,доживував и преживував..не сум крстен,не сум припадник на ниедна вера и никого не навредувам,само ете понекогаш заскитувам во мистеријата...кога ќе ги решавав тие мистерии по неколку пати ги прераскажував своите соништа,и во тие соништа го барав одговорот.некои одговори беа неверојатни дури и наметнуваа нови мистериозни прашања,наликуваа напати на ритуали ненаправени...какви ли,па исти како и претходните што многупати во ноќите на полн месец се одигруваа врзани низ земјата со воздухот,понесени низ пламенот да на крај со водата се делеше благословот како благодарност на чуварите на портите.

Ладниот ветер беше отрезнувачки,низ неговиот фиук го добив очекуваниот одговор..Разделисе денес од Демонот кој твоето минато постојано го воскреснува,направиго ритуалот на мртвите спомени и потоа мирно кажиму збогом,заблагодаримусе како вишо и разумно суштество кое се надминало себеси.

До вчера ги скрнавев деновите

...До вчера ги скрнавев деновите одмолчани..узнав неможам...Со тагата неродена те барам... Низ твоите преградки неподарени.. Каде ли ги сокри... Во кој агол од собата празна.

Во хаосот на секојдневни мисли,со златни соништа те будем,додека бесцелноста слатко се смее...го прашувам небото со неутешен плач..зошто..молчи загатливо...некаде како млака утеха погледот го праќам...се прашувам вмиг .. Не нема веќе меѓу ангелите, Демоните етеги задоволно молчат...и сега се прашувам...зарем проклетијата постојано низ вените ќе ни рти,и деца на илузијата ќе бидеме...ми остана само со прстите по земјата да пишувам...ме зароби со правливоста,сега роб твој сум,брзаш,во твоја преградка да дојдам,оставиме,уште некој миг,барем еден нејзин сон да отсонувам,така ќе знам дека ќе понесам макар една нејзина солза,за која знам дека никогаш повеќе за мене нема да ја пушти

....

Јас неможам веќе да пишувам

Мртва е мојата муза веќе долго во мене,тоа повторно утрово го дознав по којзнае кој пат,а така занесено се убедував дека не е така...го допирав голото тело на непозната жена за мене,сакав од некоја нејзина пора да го почувствувам мирисот на белата роза што ја набрав во светот на бајките,роза која мирисаше секогаш на љубов...но помирисав само арома,арома која голата кожа ја фрлаше од дивата и незпирлива животинска страс која изби токму оваа ноќ.

А толку беше убаво,кога јас пишував таа ми шепотеше на увото ,шепотеше незапирлива реченица која секогаш во заодот имаше почеток,а во руменилото имаше крај,потоа занесено гледаше во шарената хартија,хартија во која беа заробени сите нејзини копнежи,понекогаш и понекоја солза ќе проронеше за ете да ја направи хартијата посветликава и поблескава...имаше меѓу нас златна жица која ги спојуваше тие два светови на различност правеќи една вселена исполнета со безбројни ѕвезди трепеливи...

Знаеш,сега јас ти шепотам моја музо...кога на полноќ вечерва клавирот што секогаш во оваа темнина свири некои тажни партитури ќе започне да лее ноти,на нечији за мене непознат праг ќе оставам една бела роза,нека барем непозната жена утрото го дочека со мисла дека сепак некој и на неа мисли...

Јас неможам веќе да пишувам....ти си мртва,јас сум сенка,сенка во светот каде понекогаш заборавам зошто сум тук

Јачеа со беживотност напукнатите идни мигови.. Додека ја голтам горчливоста на очајот.. Грешката и лошата среќа го наплатија данокот свој, Останаа само коските да ја пишуваат мојата историја Во студена одаја,на мртовечка светлина.

Сега,без грам гордост,пред вратата на сопствениот пекол застанав,држеќи ја цврсто за раката жената која ја поведов со мене...оваа е некоја поевтина од вчерашната...не ги сакав никогаш евтините курви,и сега кога некоја животинска страст врие во мене ме тера да одам во тој свет...се чувствувам како мршојадец на евтино полураскапано месо...месо кое секојдневно се распаѓаше во најодвратниот човечки отпад,препокриен со некоја студена темнина каде секојдневно чекаа нови и нови мршојадци кои ќе колваат од нивното сеуште непотрошено тело..

Се прашував првиот пат кога зачекорив по таа полутемна улица...што барам..дали навистина беше само страста што ме влечеше,или сакав нешто повеќе да дознаам за нив..дали можеби во тие дупки без солзи ќе го пронајдам одговорот за мојата болка,дали во тие згрчени тела лежеше некаде напишан тој магичен збор,збор кој засекогас ќе ја реши најголемата загатка...зошто...

Сеедно ми беше сега мене,дали нејзините воздишки се вистински или лажни..знам дека таа беше платена за тоа,и требаше сега да ја одигра најдобро својата роља во тој страсен театар...некои воздишки ми дојдоа познати,како да сум ги слушал и другпат,како да сум ги слушал и со години...добро извежбани гримаси и стручно стиснати усни кои го пропуштаат насобраниот воздух во градите правеќи од него воздишка,и милувањата беа строго контролирани...како да беа учени од одредени прирачници...напишани од нивните претходнички,мајстори на својот занает...

А ете денес реков дека нема повторно да зачекорам во таа улица,но евтиното вино ,зачадените кафани ,гласната музика и мирисот на најодвратен блуд како магнет влечеа повторно...немаше тука секојдневни кукања за скапотијата,немаше гласни и дволични огаварања,имаше само музика и задоволство,брзо и ефтино...

Кога повторно однекаде ќе дојаваше проклетата самотност,некаде на некоја коска пишував..утре повторно ќе одиме во тој свет...утре подобро ќе ги разбереме новите поданички на блудот,и можеби ќе видиме лик кој ќе наликува на некоја позната познаничка...

а.

како да ти јавам

како да ти јавам дека ми требаш кога сега ни ветерот не ми верува
моите гради станаа тешки како бетон,ладни како мраз
како сега да ти кажувам дека ми значиш,кога ни ноќите не ме сакаат
зарем сега повторно и тебе да те нарекувам мојата бивша драга
ма тебе ти е сеедно за мене,твојата маска е подобра од другите
затоа,можеби е подобро да кажам нека се иде по ѓаволите
навистина ма,тебе ти е сеедно за мене
мојата тага сега гледа како таласите на нашите жешки воздишки се дават
ма тебе ти е сеедно за мене
седиш некаде задоволна во некој виртуелен свет и задоволно се смешкаш

Ќе ја пуштам тишината

Ќе ја пуштам тишината да трае до својата бесконечност,јас само ќе се завртам додека одам некаде,којзнае каде и тивко ќе промрморам,несакам да ме слушне..мојата најголема казна е што сеуште ја паметам нејзината насмевка...несакам сега никој ни чекорите да ми ги слуша..ќе чекорам се до мојот крај,а таму ќе ја завршам најголемата љубовна приказна за мене и за неа,ете сега не и го паметам веќе името,но насмевката да...таа замина на југ,исто како птиците кој се селат од гнездо во гнездо..а пак јас,јас заминав на север,во студените и ладни врвови на планината..мислам дека во тие некои гнезда ја најде среќата и се омажи...овде во ова студенило нема никој,само прозирни сенки кој се тетерават во просторот..не ја продадов сеуште душата,но трпеливо ги собирам нејзините парчиња,небаре се стари парички кој треба да ги наредам во албумот..еве една сенка малку со цинизам ме прашува..а дали ти ја пронајде твојата сродна душа..да и реков ја пронајдов,синоќа во сонот едно мало парче од нејзината душа остави во мене,ми рече тоа ќе ти биде водилката која ќе те донесе до мене..незнам сега колку е потажна сенката,но знам дека избега брзо од мене,немаше ни надеш во неа...уф колку беше морничава со тој нејзин студен поглед...ќе одам и понатаму со парчето душа,без да се прашувам повеќе каде згрешив...колку е смешно кога само ќе помислам..да не те запознаев тебе,ќе го засакав дождот што лие надвор,дождот кој не ја познава гордоста,бидејќи лие за сите..можеби и вака е подобро..јас да продолжам да одам

Маска

Уморен од бесцелното бегање од самиот себеси,седнувам на некој камен,ако е камен,но сеедно ми е што е во бескрајнава пустелија која на моменти заликува на ден,светот веќе не го разбирам,зарем постојам се прашувам во него за да го разберам,се уморив од чекање да воскресне минатото...во тоа чекање нахранив многу бедни души со моите бесценети солзи,ете сега знам дека се беценети...само земјата ги ценеше,на секоја моја солза никнуваше по еден горостасен бел цвет..навистина,не се срамам да го кажам тоа,кај љубовта беше изворот кој бликаше секојдневно,незнам дали пресуши,но знам дека сеуште клоцоти во мене тој извор...се гордеам со тоа..можете да се насмеете слатко на ова...мојата гордост не е лажна...не ја познавам цената на Љубовта,та можеби и затоа не тргувам,незнам ,незнаев ако верувате каде е тој пазар..само слушнав кога двајца безделници зборуваа за тоа,на булеварот широк гласно на сите им кажуваа...маски насмеани,ведри,се продавале ете таму,на ликот се лепеле и вешти трговци со чувствата се станувало,....пари ,титули,почести,и што ти уште не се добивало...не сум кадарен да отидам таму..или кажетеми вие дали би ми прилегало некоја маска мене...не,јас знам.не не...сигурен сум..задоволен сум од мојот лик...Бог ми го даде,судбината ми го наслика,животот цртите ги пишува трпеливо...ете тој сум јас...обичен смртник.

Моето последно збогум.

Чувствувам и вечерва темнината ќе биде ладна, студенилото веќе научи вешто да се лепи на мене како млечно бела магла, не треперам, не сакајќи така да оставам видлива трага на моето движење.... Тука сумна твојата улица каде и покрај сета густина лесно ги препознавам видливите сенки на дрвјата....тука сум на самиот раб од зидот да го оставам моето последно збогум...кога наутро ќе се разбудиш и го видиш, покрај него оставиго парчето душа што остана таму некаде залепено на некој твој ѕид, а сега е само освоен трофеј...оставиго...гавранот што будно бдее на чемпресот ќе знае што да направи...кога ќе му завртиш грб ќе го земи и ќе го донесе тука во долината на заборавените...кратко ќе престојувам тука ..времето мое е веќе одборајано...потребно ми е тоа парче, на него ќе ја залепам паричката....чувствувам како бучавата на реката јачи со подмолност, веќе долго стојат на брегот многумина ...ќе лутам по навика до утрината низ оваа темнина чекајќи нестрпливо....

Моите соништ

Моите соништа станаа премногу кршливи тука во овој простор на самотност, а ти сокриена во мирисот на пролетната бура заедно со својата сенка тивко се кикотите радосни што врз вас паѓа рој од ситен дожд на бакнежи.

Те среќавав понекогаш во некој кошмарен сон додека немирно лутав по тие темни патеки, прости, но сега веќе не сонувам и подобро спијам.

Мислев дека долго, долго ќе ми недостасуваш, но тагата ми кажа дека си била само погрешен избор и ништо друго.

Небитна Порака

Заедно ја победивме смрта,а ти се исплаши од вечноста...зарем сега кога повторно седиш под Јаболкницата и мамиш за смртен грев,не ти затреперува срцето за заветот што го дадовме кога младоста ртеше низ нашите вени...знаеш и самата...застанавме прво пред столбот на Вербата и со ширум отворени очи ги создадовме сите неродени дни...со скриен нежен кикот како река недогледна течеа низ ходниците на времето...знаеш нели...кога на Надешта со грлат глас и кажавме...ти си нашата најсјајна водилка која никогаш нема да не напушти...етеја и сега е залепена тука на моите испукани усти додека со последни сили одам во пустината....како мелем навечер се лепи и ја лекува болката која секојдневно се коти во мене..не ми остана уште многу..тоа го знаат и гавраните кои ме следат насекаде....пеат морничава песна...да те ослободам од моето присуство,од мојот компликуван карактер,од моите несоници,и мојата преголема Љубов која ете кај тебе премина во досада...навистина ќе те ослободам од мојата присутност,но дали Љубовта моја ќе те ослободи,прашаја само неа...ако те потсети на сите оние нежни допири што ги сторивме кога го допиравме нејзиното седефасто лице со нескротен занес,тогаш....тогаш ..во студените беживотни простори каде нема болка,каде секое постоење е бесцелно...тогаш и не си била Љубовта моја на сите времиња..тогаш повторно ќе се вратам во минатиот живот и некаде таму ќе ја барам грешката за сегашното постоење...

Јас и понатаму ќе те сакам во многубројните животи,и повторно,но сам,како проколнат скитник ќе ја победувам смрта.ќе ја победувам така што ќе ги трампам сите сиви денови за едно сончево утро...ќе живеам за допирот на усните,а ако го пронајдам тој ден ќе го славам како светост голема....

Ќе завршам со небитна порака...ако ме стретниш во некоја твоја погрешна вечност,не ме допирај,зошто тоа е само моја бледа сенка украдена од некоја евтина жена на која сум и платил да ме сака макар еден миг.....

Облечиго вечерва,да токму вечерва твојот најубав црвен фустан,облечиго и играј,играј и пеј со твојот свонлив глас,играј,додека јас наздравувам со чашата во која исто како тебе вечерва играат и црвените капки вино,сега самотијата е само гостинка во твоето присуство,играј за да можам јас да и купам карта во еден правец..правецот на заборавот.

Ова е домот на моите соништа

Ова е домот на моите соништа...во нежните преградки на ветерот дојди..јас ќе те чекам на кулата буден...лебедите бели вчера по едно перо ми подарија..постелата мека да биде...темјанушките белината своја за тебе ја чуваат,убавината твоја да ја зголемат.....а јас како поданик на љубовта,ќе ти подарам река од шепоти,на твоето тело ќе ги напишам сите ненапишани песни,да заедно ги читаме се до утрата.....знаеш...вчера ја отворив највеличенствената порта во мојот сон..денес те чекам на кулата....

Потомци на Диоген

Во замиот зародиш на белината,кога руменилот на зората се распостилаше како еден волшебен тепих исполнет со милиони среќни моменти,стоеќи потпред на највисокиот дел од карпата,каде спилите беа се исправиле горостасно,стоев и со последна желба што ми остана во торбата од полумртви и полураскапани спомени кои ги фрлив некаде попатно во долината,го разбудив детето во мене,она заспано дете кое плашливо клечеше низ годините и со својот тивкок шепот потсетуваше дека е тука....го разбудив даваќи му ја во рацете нему,токму нему,бидејќи неговите дланки беа толку чисти,толку нежни,неизвалкани со ниедна животна кал,му ја дадов свеќата да ја земе во рака,и заедно,како Потомци на Диоген да тргнеме по најблескавата патека...по патеката каде оди Човекот,и токму на таа патека да го пронајдеме нашиот Човек,кој можеби на некој нејзин дел сеуште стои затворен во кафезот на болката....

Во десната рака го понесон недефинираниот сон,со многу виножита беше нареден,но сеуште во кожурка од дилема беше фрлен.

Во изворот на тоа дете додека го гледав со најубавата насмевка што беше ја залепило,стоеше Окото на Кронос,и како сенка на свеста трепереше..кристалите наредени околу Кронос се извишија со своето знаење и колоритноста своја ја покажува,низ секоја нивна боја по една префинета ексенција на Љубовта течеше...

Рече со песна која ехо милозвучно насекаде правеше..

-ќе ја отвориме вратата на душата,и ќе запловиме низ најнемирното море на мигови збеснати,со криковите на јатото од галеби знај ќе се стретнеме,ронки што ни останаја од милоста ќе ги нахраниме и така хранилката со желби ќе ја исполниме повторно,ќе стретнеме стотици трагачи по бисери кои среќа мислат им носат,и ќе им кажеме дека најблескавиот бисер во срцето се раѓа.на плажата каде милионите зрнца од песок чекаат ќе одмориме,и токму од тука кон светот ќе тргнеме..

Кога вратата на животот ќе ја отвориме ширум,часот на раѓање ќе го побараме,и во тој час каде бескрајот се свил ќе го одмотаме,и повторно и повторно во тој час Љубовта ќе ја вдахниме,Еоните заспани да ги разбудиме,и дамарите затворени да ги отвориме..

Знај..рече..повторно детето...во секое ново утро ти биди стрплив и секој зрак на светлина засакајго..шепниму тогаш на небото..човекот живее само еднаш ...кон судбината свртисе и благодарност искажи...свет еден подари,што новиот хоризонт ти го подарила...

Сега време е да тргнеме, малку Кронос ни е лут, ги затвораме сите криви патеки, ги гасиме сите недогорени и пожолтени лити свеќи..

Беше така весело, полно со елан, премореноста зарем ја уништи... со свеќата тргнавме и ние како Диоген

Само недостижните далечини

Само недостижните далечини исполнети со некој мој копнеж останаа да ме водат во ова сивило,честопати,кога некое копице на очајот ќе ме натисни во некој агол од собата,ја вадам сликата на нашата најубава прегратка од внатрешниот џеб,и се бранам небаре е амајлија света.

Заминав на кратко во место каде никој не ме познава,каде бев целосен странец,заминав надевајќи се дека така ќе се сокријам од спомените,дека ете таму во тој и за мене непознат град ќе најдам макар миг мир,мир со кој ќе ги смирам сите виори во душата...но и таму ,таму во некоја ладна соба зборував сам со себе хранејќи ја така самоизмамата.

Се вратив повторно во градот,каде сега гледам дека булеварите се празни,со некоја слаби светулки кои живуркаат,се вратив со времето да водам војна,несакајќи повторно да ја раскажувам на сите нашата приказна... се вратив да се простам од сите спомени,можеби за последен пат,безнадежно сонувајќи за далечините каде сега знам е моето непостоење.

а сега прости што ќе заминам,со урликот болката ме вика да ја нахранам,обилно, стана лакома ненаситна,се шири толку брзо што ни највештиот еким неможе да ја запре...

Со грчот на усните,ја пишувам најубавата приказна за тебе,на телото од некоја замене непозната жена....ја запознав по белината на нејзиното тело,ми заличи на хартија ненапишана..кога денот дрско ќе ми избега,јас покорно клекнувам пред тие ненапишани пори на нејзината кожа,и со секој мој бакнеж те пронаоѓам,некаде околу усните го гледам нашиот мртов залез на сонцето кој остана болно да квичи во паркот...кога ќе го допрам вратот..знам дека сите наши воздишки беа водоскоци во ноќите изминати.....не сакам да зборувам за градите нејзини...тогаш срцето со цвилеж ми се заканува дека ќе излета од градите....како тантал се искачувам и симнувам по тие ридови блажени,само миг тоа е само миг блаженство,а потоа некои дрски демони ми ги кажуваат далечните ридови од болка кој ги напуштив...знам оваа хртија е долга и за мене ненапишана,го знам по нејзиниот простран и рамен стомак...сеуште не се родиле толку милионски зборови во мене да ги наредам таму...туку ете...брзам честопати преку тоа поле сакајќи да стигнам пред блаженственоста и проклетијата на машкиот свет...тука и времето застанувамигот се претвара во вечност,а вечноста во миг,се преплетуваат световите на тага и величенственост...тука застанав ...или сеуште стојам и вчера и денес....ако стигнам некогаш до нозете,можеби ќе

бидам папсан скитник кој со изморени усни бара одмор во сенката на
брезите кој шумолат со малку тажен призвук....

но ти плачеш со кржави солзи

Умираш ли...праша така ради реда....не,реков..без малку тага во мене...само ја оплодувам мојата сенка ,некаја нека скита таа наместо мене во лилавоста на денот,а јас ќе заминам во светот каде лагата е најголемата вистина,а вистината е најголема лага....но јас ќе те изгубам засекогаш....не реков низ плачот на сите мои неродени утра...ти ме изгуби во првиот миг кога ме доби...не знаеше дека од проклетијата дојдов тука во смртноста да воскреснам,и во твоето срце да останам засекогаш,а јас како проколнат да ја понесам твојата болка....но ти плачеш со кржави солзи...да реков низ рикот на волкот ранет...така плачат сите скитници кои пустината во душата ја носат...заминуваш..да реков...морам,ридовите од болка рикаат во некоја душа ранета,морам да ги смирам..

Разделба

Дали навистина сум јас...беше дилемата обесена вечерва на свездата северњача,низ одблесокот ја одаваше својата блескавост и со блескавоста заслепуваше,лепеше на место..низ тој одблесок профучија како некое заборавено ехо зборовите на белобрадестиот старец кој катаден седеше на каменот што беше насаден којзнае од кого на вечната раскрсница,каде што одвреме навреме ќе наминеше некој скитник низ времето,патник низ вековите..напати кога ќе се сетев на тие зборови мислам дека сепак ме заменувааше со некој друг..СЕТИСЕ КОГО ГО ИЗДАДЕ...немибеше јасно кого сум го издал,и навистина зошто сум станал скитник,што ли барав по овие проклети векови низ кој само страдањето го гледав,доживував и преживував..не сум крстен,не сум припадник на ни една вера и никого не навредувам,само ете понекогаш заскитувам во мистеријата...кога ќе ги решавам тие мистерии по неколку пати ги прераскажувам своите соништа,и во тие соништа го барав одговорот.некои одговори беа неверојатни дури и наметнуваа нови мистериозни прашања,наликуваа напати на ритуали ненаправени...какви ли,па исти како и претходните што многупати во ноќите на полн месец се одигруваа врзани низ земјата со воздухот,понесени низ пламенот да на крај со водата се делеше благословот како благодарност на чуварите на портите.

Ладниот ветер беше отрезнувачки,низ неговиот фиук го добив очекуваниот одговор..Разделисе денес од Демонот кој твоето минато постојано го воскреснува,направиго ритуалот на мртвите спомени и потоа мирно кажиму збогом,заблагодаримусе како вишо и разумно суштество кое се надминало себеси.

Ја погледнав болката која се препокриваше со гордоста како цвилеше денес..привременото студенило ме научи да не верувам и на тој глас нејзин,со смиреност ја запалив цигарата и пред прегладнетиот Гавран ги оставив последните ронки на скрбот,некаго си реков нека чопка во тие скаменети грутчиња од мртви надежи,нека барем тој биде сит до полноќта која доаѓаше..

Застанав исправен пред сопствениот демон и со призвук на тага му подадов рака како знак за нашата разделба,време беше да му кажам збогум..беше изненаден,не повеќе беше затекнат од оваа новонастаната ситуација за него...

-не си ми потребен повеќе...јас заминувам,а ти,одморисе тука во студенилово твое и кога ќе бидеш гладен имаш субјекти кои тагуваат за мртвила кои никогаш не воскреснуваат.....

-но..

-оставиго сега твоето но,ти ја оставам дилемата што така великодушно ми ја подаруваше,земија,земија и сета нејзина армија од родени копилиња..ене гледај и скрбот го искршив на илјада и еден дел,она се ронките пред гавранот твојот слуга верен..стравот го закопав три педи под земја,во очајот прегорував и прегорен без трунка надеж се валкав во највалканата кал..мислеше ако ме одведеш во безнадежните прерии ќе лутам бесцелно и постојано прекривајме ме со слепилото на омразата ќе паѓам на колена пред оштрите камења што ги поставуваше ...

-навистина...прокоментира цинично...тогаш кажими зошто си посуров и од мене сега..

Го очекував ова негово прашање,беше премногу провиден

-морав,зошто животот беше претесен за бескрајот на мојата душа.

-папсан си неможеш повеќе со ветриштата да се бориш.

-знам,знам зошто видов дека никогаш нема да го пронајдам одговорот во очите каде што љубовта беше само скитник а не домаќин.

Се насмеа слатко

-завиваш како волк во сенката на твоите претсмртни денови.

-љубоморен си сега нели...

-не,не сум љубоморен,гледам дека сега живеат само твоите прсти кои неми записи прават...

-можеби јас веќе не постојам,но среќен сум што живеам во утробата на жена која ти не ја познаваш.

-тогаш да се поделиме достоинствено...закопајме длабоко каде што ни светлината од твоите прсти нема да ме пронајде,каде што мирисот на брезите на тебе ќе ме потсетува...и...малку застана...не ме проколнувај бидејќи сум дел од пеколот,та ионака секој миг ќе горам во мојот неуспех...навистина ти си мојот неуспех...

Го погледнав,на неговиот изопачен лик се пресликуваше сета моја тага

-чудно,сега малку и ми се допаѓаш..ајде...го допрев со врвовите на прстите..ајде да се поклониме обајцата пред публиката која го спрема својот последен аплауз,театарската престава заврши,а потоа на олтарот исклесан од црн камен ќе ги принесеме нашите дарови ...ти,мојата болка..јас моето истрошено тело...ќе заминеме утре на пладен...ти како темнина,јас како светлина.

заветот ќе го дадам

Ја разбираам твојата болка..знам како е да го молиш утрото за малку нежност...малку мир на душата после празнотијата во твојата соба...и покрај туѓата присутност што е до тебе...стануваш и го гледаш одразот во капките води собрани во дланката...некаде позади првата лажна насмевка се крие твоето разочарување...но..го пиеш со самодоверба медот што ти го дадоа,малку е со пелин вкус...го почнуваш денот со лажна надеж,тргнуваш низ празните сати...работиш,работиш потполнуваќи ја празнотијата....стекнуваш богатство,за да ја потполниш бездната која ја отвори...со презир гледаш кон искреноста,солзите ти се добра роба...исчезнуваш во далечината на погледите на тие кои некогаш им значеше...и повторно ..темнината кои другите ја нарекуваат ноќ...во преграатите стануваш мистерија која веќе некои се уморни да ја решаваат...неизвесноста те заморува...трулежот го гледаш насекаде како се нарекуваат пријатели....слободата е само збор..фикција..сопствениот затвор покриен со лажниот морал е веќе теретпрашања безбројни останале залепени на сидовите кои како сверови се раѓаат со твојот прв чекор во собата....знам..навистина знам твојата болка сега е вистинска....кога го гледаш сопствениот татко како твојата измама низ солзи ја кажува...на земјатаво реката додека ги преместува осамен камењата,правеќија браната која никогаш нема да собере вода...имав сега желба да напишам неколку стихови...но навистина,скриениот шепот на човек стар кој моли за прошка ме натера да ги исфрлам мислите преточени во строфи и стихови...ако не се разбудам утре....или задутре...сетисе...дека бев насмевка...станав сенка...утре прашина..но Кога го прашувам Бог зошто најголемата казна ми ја даде...да те сакам до последен здив...мислам дека поголемо проклетство нема ни во светот на проколнатите...незнам ,но мислам дека посреќен ќе бев,да онемев,да ослепев,сакат да одев пред стрелата на амор да ме погоди.....вечерва за последен пат ја спуштам завесата на театарот во кој ти беше во сите улоги...вечерва ...вечервазаветот ќе го дадам.....и...со себе ќе се борам...и себеси ќе се проколнувам кога спомените ќе ги воскреснам...

зарем не забораи..јас сум веќе мртов

Доживеав да имам рани кои не крварат,но многу болат..ти,само си поигруваше со моите чувства...не,ти секогаш се поигруваш со туѓите чувства,но ете сега сме само сенки во тишината,тишина која ти ги затвара очите правеќи те ситна прашина..само ти посакувам да ги пронајдеш своите соништа..јас..јас го пронајдов мојот сон..и сега мојата сенка скита со некоја друга сенка.....зборуваќи си една на друга..ќе се видими повторно во некој друг живот..

Не ми подавај рака за пријателство,ги собирам сите сенки на едно место,некоја чудна пајажина ќе плетам сега во темнинава,и сите соништа скитници ќе ги ловам..кога ќе фатам само една,со очите на непозната сенка ќе те гледам,така ќе знам дека можеби и погледот нема да ме боли....навистина не ми подавај рака за пријателство,во ракот на твојот свечен фустан ја гледам дршката на ножот што повторно го спремаш да ми го забодиш...зарем не забораи..јас сум веќе мртов,мртов во Љубовта...неумеам да носам маска на лицето,и затоа зборувам вака,доволно сум отсутен за повторно да ме раниш,доволно сум туѓ за повторно да останам...и неznam како се најдов во твоја близина,мозаикот на скршеното огледало неможам сеуште да го составам,ми недостасува еден дел,ќе им пресудам на моите мисли,а тие во целиот хаос во кој што се раѓаат,ќе го направат редот и поредокот,и во тој поредок ќе никне од некој скриен агол,или широк булевар,или во некоја скриена одаја,подалеку од сите погледи,тој фамозен дел од огледалото на вистината...станав неосуден затвореник во слободата,а ти како инквизиција,најстрогата казна му ја досуди...ги симна оковите со кој ме држеше окован,и црната соба на тагата ме смести...одвреме навреме кога ќе видиш дека на небото има сонце,облаците ги храниш со пареата од моите солзи.....злосторство не сторив,но злосторник станав во Љубовта.

Не,не ми подавај рака за пријателство,и сега го знам победникот на играта која се вика Гордост..низ очите наместо искри од топлина,снегулки летаат кон мене..не ми подавај рака за пријателство..јас останувам во заточеништво со моите скаменети молитви кон небото....клекнувам понизно со некоја непозната сенка поркај мене и мрморам...

Боже,за нејзината среќа,сите нејзини гревови препишими ги мене,со гордост во пустината ќе ги носам,потоа со оган во круг ќе се заградам и искушение ќе чекам,нека дојдат демоните,со срцето мое нека се сладат,ќе патам четириесет денови,душата на парчина нека ја кинат,и онака е веќе парчалава..за твојата среќа,и твојата Светост...ореолот понесиго...

Не, не ми ја подавај ракатата за пријателство, јас и понатаму останувам тажен поет кој пишува темна поезија, како што ластовицата ја најавува пролета, така и јас низ зборовите ја најавувам тагата...а ти сакаше веселии строфи, исполнети со зборови каде небото е денес розево, утре плаво, задутре зелено...јас сум сенка поет без напишана поезија..таа која што се раѓаше, сега исто како мене е мртва...

Ако подадеш рака, а ветрот те помилува...знај дека не сум се вратив од прошетката во мојата пустина...тогаш, навистина тогаш погледниго твоето небо, и во тие свезди стави уште една потемнета свезда....името немора никогаш да го напишеш....моите пријатели гаврани, на секоја бука покрај патот го врежаа....

Злобните никогаш не одмараат

Злобните никогаш не одмараат...некако со шепот исполнет со цинизам ми проговори сенката која веќе три дни како ала се залепила за мене,та не ме остава ни миг да се одморам од студенилото нејзино која го носи.

-па зарем и јас сум злобен,што така зборуваш,проклетничке една,и од каде таква идеја во твојата провидност....

-нереков дека си злобен,но нереков ни дека си цвеќе за мирисање...

-ако навистина сум злобен,ајде кажи една истурена злоба што си јавидела некаде на црнава земја...

-ех,се насмевна сега слатко..злобата неможеш никогаш да ја видиш на земјата,но затоа погледни на лицата од тие кој те опкружуваат и ќе ја видиш насликана во цртите длабоки,погледни во срцата и таму ќе пронајдеш реки од црнила како течат..

-но сепак не ми одговори во кое срце сум ја сместил мојата злоба...

-немора да ја сместиш,доволно е што ја носиш туљата,како товар мраморен ти е залепена грбот.....но знам дека некаде во твојата крв тече и крвта на Феникс,ако си син на тантал,ти сепак наојгаш храброст и оваа истурена злоба да ја трансформираш во прашина која ветерот ја разнесува.

Се замислив навистина,нереков никогаш дека сум Ангел бел со најнежни криља,имало денови кога сум го будел демонот,но никогаш знам дека не сум дал можност некого да раскини...но ете и сега злобата ме парчоса на илјада и еден дел,не сум станал прашина,а тоа го сакаа некои да станам прашина,и кога ветерот ќе започне да ме расејува,тие тогаш таговни солзи ќе пуштат,неоти ќе бидат вистински,ама од пусти страмој од другите што ќе ги гледаат..незнаат,никој нема да им верува,некои ќе им се насмејат во лицето...но ним им е сеедно исто како што и сега им е сеедно за товарот мраморен што ми го ставија.....,пусто да не се родиш атерџија.....молчи и трпи...не за себе,туку за некој кој најмалце заслужуваат да ме видат прашина....

Го прашувам сега небото,има ли некаде некои облаци темни во близина,толку темни како најтемната ноќ,со ним да се препокријам,и да заминам некаде каде нема да им бидам ни мисла,така барем ќе ги оставам да живеат во привидот свој...јас таму,во таа земја ако ја наречам со некој досега непознат збор,збор кој јас самиот ќе го измислам,и само јас така ќе ја викам таа земја,за никогаш да не ја пронајдат.нема да се јавувам ни на пријателите,оти можеби некој ќе ја стави на карта географска и повторно ќе ме пронајдат,а несакам да ме пронајдат...заморен сум сега веќе од од сите тие срцепарателни зборови

што ги изговараа, колку се срцепарателни, гледам сега гавраните се сладат со нив....ама навистина морам да одам,...којзнае кога носталгијата ќе ми се нафати околу срцето како пајажина, можеби тогаш ќе се јавам...ама којзнае..сега морам да одам...не затоа што сум злобен, туку ако останам овде во оваа земја, знам дека некои навистина сакаат да станам прашина, прашина која нив ќе им донесе мирен сон...

Мислам дека не сонував

Некаде во далечините каде што двете реки се спојуваа, застапа исплашено да стои вчерашниот сон, не знам колкав страв носеше во себе, но бледилото кое го прекрило беше доволно да разберам дека нема да дојди до мене... само со широм отворени очи гледав во небото кое и тоа вечерва беше скржаво со својата блескавост... повеќе тажно отколку весело... немирот веќе започна да игра низ мускулите.... во таа бркотница на неодредени и недефинирани мисли, чукањето на врата ме отргна и ме натера да се вратам во стварноста

- кој би можел сега во близина на најубавата предполноќна прегртка на сказалките да тропа... а и на крај краевите кој би можел сега па мене да ме бара, кога и онака никој веќе не се сеќава на мене... помислив..... кој е прашав повеќе од навика.

- ѓаволот од небото.....

Веќе подолго време не сум слушнал добра шега, ама ова беше изгледа најдобрата, затоа толку слатко се изнасмеав што и непознатиот од другата страна на вратата започна да се смее.

- ќе отворам само затоа што добро ме изнасмеа.... одговорив.

- ако, ако ти отворија вратата, а потоа ќе се смееш уште повеќе...

Станав брзо за да се уверам дали повторно сум фтурнат во светот на илузијата, да се совлада отпорот на кваката и небеше некој проблем, со лесен стисок веќе ја отварах врата... знаејќи ги сите приказни за ѓаволот, очекував нормално да видам нешто што ќе ми ја смрзне крвта во жилите, или ќе ме извади од памет, па ќе ми бидат потребни, деведесет и девет бајачки кој ќе ме повратат во нормалата... напротив.. спроти мене стоеше господин кој беше облечен во најскапоцено одело, со најубавата вратоврска која воопшто сум ја видел.... на ликот беше му се распослата таква мирнотија, што помислив дека се родил во најубавата идила... навистина немаше ништо страшно во овој непознат гостин... учтиво го поканив да влезе во мојата соба... самоуверено и со преголема гордост која ја искажа со високо крената глава влезе, и без да биде понуден седна на кожната фотеља, ги прекрсти нозете една преку друга и со испитувачки поглед ме погледна...

- и... сега кога веќе влезе во мојот свет, можам ли да те понудам со нешто, сепак сум домаќин зарем не...

- нормално дека треба да ме понудиш, а уште по нормално е јас да прифатам... што ќе понудиш.

- единствено што сакам но и имам е домашна ракија...

Не се двоумееше премногу за да ја прифати понудата..

-може,но само една чашка...

Алхохолот вече беше на малото столче,пред мене и пред него.го погледнав сега уште подобро,мирнотијата неможеше да ја промени,залепена и испеглана добро.

-која чест ја имам што вечерва си мој гостин.

-голема но и важна.....одговори кратко.

-Честа е деловна или приватна...

-искомбинирајги двете и одговорот ќе го добиеш бргу...

-неможам веќе да комбинирам..

-тогаш да бидеме кратки и да не губиме време,имаш право на две желби,една на љубовен план една на деловен.

-подобро е двете да бидат на деловен,во љубовта не нерувам,зошто за мене таа е најголема казна,несакам да се казнувам по вторпат.

-мојот принцип на работа е тој,една на љубовен една на деловен.

-тогаш ништо од договорот...бев краток.

Низ собата се растури неприродно студенило,под таа мирнотија започна да се собира во мали бранови нервозата која вешто ја криеше.

-премислисе брзо,моето време е кратко.

-тогаш дајмија лажната љубов,сакам да видам како е да сакам лажно,за другата нетреба посебно да кажувам.

-договорено....за седум дена и двете ќе започнат да ти исполнуваат.

-а договорповторно прашав..

-Не правам повеќе договор,доволно ми е зборот кажан.

-што добиваш ти од зборот.знам само едно се има своја цена,

-сметаката ќе ја добиеш по 33 години,9 месеци,и 12 денови.....доста деловно одговори,и пред да прашам нешто исчезна.....

Навистина не сонував зошто сеуште го гледав како сонот исплашено стои на на местото каде што двете реки се спојуваа.

Низ песната на Гавранот

И ова е само мртво сеќавање,незнам,некој ќе помисли дека само темнината царува во мојата душа ,но сите спомени кои ги родил вчерашниот или завчерашниот или пак пред една или пет години се мртви,но сепак пробувам ете така понекогаш со некое писание да ги воскреснам,знам не успевам,но сепак пробувам.

Ветришата плачеа завчера додека стоев високо на карпата,и со лелекот на душата некаде во полутемното бескрајно пространство те барав,некој облак доброчуден те стави на мојата дланка,не беше само мисла луда тоа,јас понекогаш и таа мисла ја нареков судбина,а откако ќе ја наречев судбина,луто ја проколнував,толку луто што грмотевицата ме опоменуваше со проклетијата.

Знам ,бев само една копија на твојата љубов,незнам сега колку се бледи твоите копии,но во капките на вчерашниот дожд ја видов илузијата на твојата кристална соба во која ги криеш сите разочарувања,вешто во твој стил,со насмевка одиш по познатите улици,желно исчекувајќи некаде во некој интервал на отчукувањето на срцето да се појави твојот принц од соседството.

Зборот Те Сакам не паметам од кога не сум го изговорил,последен пат свеќата на сеќавањата ја изгасив на прагот во ходникот под сводот нареден со мртви школки собрани на Халкидиките.и тогаш не поверува,туку горделиво на белиот празен сид ја лепеше сликата на новата копија.

Се прашував тогаш додека го гледав твоето скаменето лице,дали да зачувам некој бакнеж,за недај Боже,но Гавранот што се будеше повторно со својот рапав глас ме предупреди....замини веќе еднаш во градот без улични ламби,не се врти назад кога улицата без крај и без име ќе те пречека,тука беше само случаен патник,привремен подстанар во празно срце,избран сејач на семе што род остави.....тука,се има смисла,освен љубовта твоја...зборуваше Гавранот со малку лутина....имаш сега во душата болна длабока бразда,некаде во некој ден тишината која спие во твоите гради ќе го сплети новиот килим под кој ќе газиш,со бои светликави е да знаеш.

Го замолив гавранот за минута молчење,и зборовите последни ги кажувам пред руменилото на зората да се роди.

.....ти Благодарам за сите убави моменти во мојот живот,за сите моменти кои привидно помислуваше на мене,не си ти крива што мислеше дека ќе ме засакаш,не успеа, и јас бев твојот прв личен пораз,тоа било само

Судбина,незнам дали некогаш вистински заплаче за мене,но ако капнала и една солза,тогаш ти Благодарам за таа твоја бесценетост што си и ја подарила на земјата....и за сите срушени сништа ти Благодарам,Ти благодарам што илузијата моја ја растера,Ти Благодарам,за се и повторно низ плачот на ветришата те молам..Простими што те сакам.

Во бескрајното синило на моите очи

Во бескрајното синило на моите очи, додека светлината бликаше од светилиштето, се гаснеа ѕвездите на моите ноќи, најмногу оние кои во сабота навечер болскитеа пресилно, зарем погрешно ми ја предвидоа иднината прошепотив кон земјата која како кучка проклета молчеше.

Сега и ветерот се подбиваше во неродените утрински мигови, а зошто да не, надарен е и за тоа, со подбивниот фиук кој го провлече низ гранките на Белите Борови истури лесно разбирливи зборови.

-пред жива икона се молеше катаутро... Во името на Отецот и Синот зборувааше, а Светиот дух го заборави... со згуснати сенки исполнети со рамнодушие кои чекореа само кон смрта своја одеше... и жив и мртов беше, со параклисот во раце обездомен ли си сега... опака измамничка е, и тогаш и сега живите гревови под расото не ти ги виде... уште синџири и фалеа да те окува, та тогај како сега да вика, од споулавеност го лекувам..... етеја со секаква облека на себе, меѓу двајца Болјари се ниша, помодрените усни од насмевки, навечер со влажна крпа ги мие.

Ја завртив главата према долината каде ноќните птици приспивна песна на младите во седалото им пееа, тогај ја узнав цела нејна природа... беше прекрасна Жена со исплашено девојче во себе, кафените очи како две вселени отворени ширум, во тие две вселене злодух пролетуваше, и пак во дупка црна ќе се скриа смеата негова ја морничавеше, но на лицето никаде не и се читаше возбуда, ни пак некоја изорана бразда што среќата ја сторила... се губеше во временските далечини со скриен плач за себе... претпоставката не ме зачуди... мојата крв веќе не копнее по неа.

Ти ги подарувам моите зборови

Ти ги подарувам моите зборови,и се прашувам самиот себеси како на светот да му објаснам дека се случи љубовта помеѓу нас.како да им објаснам дека страста небеше таа која не водеше,зарем навистина никогаш не разбра дека и сега живееш во мене,во секоја капка крв што така брзо ита низ вените,кога и со мислата ќе го споменам твоето име,тие весело подрипнуваат небаре се мали деца и го забрзуваат својот тек...па да одвреме навреме и јас самиот се фаќав во стапицата на сопствените емоции,ќе вдишев така тогаш голема количина на воздух,и во некоја честичка повторно ќе го почувсував твоето присуство.знам,истиот парфем го користиш,а тој,дел се лепи на тебе,а дел оди во етерот,ете токму етерот е мојот свет каде те барам,и од тој бескраен етер,те чувствувам.

Но стварноста е доста сурова,осакатен од твојата болка,како евнух шетам во ограничениот простор,веќе сомнежите ги исфрлив,надежите го закопав,и сега само со етерот разговарам,љубоморно секој атом на мирис што ќе го почувствувам лакомо го земам и го складирам некаде во мојата потсвест...таа е помоќна од оваа превртила свест..еден ден кога години ќе ти дозволат,можеби тогаш ќе разбереш за мојата љубов кон тебе...и тогаш во тое твое разбирање,ќе ја видиш смислата на моето постоење...ете тогаш,тогаш ќе видиш дека не сум лудак кој само се восхитува на месечевата убавина,лудак кој се радува на секое твое трепнување со очите,лудак кој се смее трипати повеќе на секоја твоја насмевка...

Знаеш.моја музо...го обликувам твојот облик секој ден ,незнам вчера беше убава...но сепак денес имам едно чувство кое ете спиеело некаде во некој дел во мене,та утрово се разбуди,и ми кажа дека денес ќе те обликуваме поубава од вчера....несакам да бидеш совршена...ако навистина станеш совршена тогаш ќе бидеш кип бел на кој ќе се восхитуваат сите...

Рецензија

Никодин Чернодримски многу често е несфатлив, загонетен, но и инспиративен во својата поезија но и проза. Тој е равенка која треба да помогне во одгатнувањето на животото и неговите патеки.

Многумина за збирка раскази „Шепотот на Вечноста“ ќе речат различно, но главно сите ќе се согласат дека Вечноста не е ништо друго туку тоа што го живееме, секој миг што за момент станува минато, секој миг што го очекуваме во иднината, а сепак сè е само празнина која мора (и не мора) да биде исполнета.

„И тишината, и болката, и копнежот, и стремежот, сè што создаде Никодин Чернодримски се неодминливи знаци на една прозна умешност, знаци на зрелост кои беспоговорно сведочат дека сè што ќе биде сработено и стокмено како што треба, се претвора во спомен, станува трајна вредност.

Во збиркава Раскази Шепоти од Вечноста „се чувствува најповеќе прозното самоволие кое сепак знае да го бележи минатото, сегашноста и иднината. И токму овде патувањето не е ништо друго туку животот. Во суштината на сите кратки прозни творби лежи раѓањето, животот и умирачката. Но за Чернодримски вечноста не е само „животот после смртта“ туку е само добра патека на сè што ни се случува се што ни минува низ животот.

Вечноста како мудра кованица Чернодримски може да се анализира и како ритуал на сечиј живот. На сите исто ни се случува, сите страдаме, живееме или уживаме во благодетите на овоземноста. Сечиј живот е сведен на едно „сè“, кое доаѓа од сенката и на колективното несвесно, предочувајќи обредно, пред севкупната јавност, дека и кога се наоѓаат пред небитието, луѓето всушност можат да одберат – или бездна, или покров. Пред тоа искушение стои целото човештво, денес и секогаш, поставено пред моралните дилеми на егзистенцијата – да се биде хуман или да не се биде, и како тоа да се постигне во услови на пореметени, фингирани и лажни вредности спакувани во дипломатските и медиумските реторики на моќниците“.

Во кратките раскази постојано Чернодримски повикува, прашува, констатира и сетоа тоа е налик на животот и на непознатото кое не очекува или ни се случува. Секој од нас во доволна мера е сфесен за неизвесноста па затоа и Чернодримски во „играта“ со зборови вели дека сме и далечни и блиски кога стоиме исправено пред животните предизвици.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Никодин Черндримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва

Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Збирката Раскази

Веб Студио Вавилон

Збирка Раскази

Никодин Чернодримски- Шепотот на Вечноста

Скопје 2012 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Шепотот на Вечноста 2012 година 63 страни

ISBN-10 608-4778-69-0

ISBN-13 978-608-4778-69-1

EAN 978608477691

